

EUROOPA KOHTU OTSUS

13. juuni 1958*

Kohtuasjas 9-56,

ühing „Meroni & Co., Industrie Metallurgiche, spa, società per azioni”,
kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, c/o Georges
Margue, 6 rue Alphonse-Munchen,

hageja,

mida esindab tegevjuht insener Aldo Meroni,

keda abistab Arturo Cottrau, Torino advokaatide kogu ja Rooma
Kassatsioonikohtu erikogu liige,

versus

Euroopa Sõe- ja Terasühenduse Ülemamet, kohtudokumentide kätte-
toimetamise aadress Luxembourgis tema kontoris, 2 place de Metz,

kostja,

mida esindab õigusliku esindaja ülesannetes professor Giulio Pasetti,

keda abistab professor Alberto Trabucchi,

mille esemeks on nõue kuulutada kehtetuks ülemameti 24. oktoobri 1956.
aasta otsus, millest teatati hagejale posti teel 12. novembril 1956, mille
kohaselt hageja on kohustatud tasuma imporditud vanaraua
tasakaalustamiskassale, asukohaga 36 rue Ravenstein, Brüssel, summa
54 819 656 liiri (viiskümmend neli miljonit kaheksasada üheksateist tuhat
kuussada viiskümmend kuus liiri), kusjuures mainitud otsus on ESTÜ
asutamislepingu alusel tehtud täitevotsus,

EUROOPA KOHUS

koosseisus: president M. Pilotti, kodade esimehed A. van Kleffens ja L.
Delvaux, kohtunikud P. J. S. Serrarens, O. Riese, J. Rueff ja Ch. L.
Hammes,

kohtujurist K. Roemer,

kohtusekretär A. van Houtte,

on teinud järgmise

*Kohtumenetluse keel: itaalia.

otsuse

A – VASTUVÕETAVUS

1. Hagi on esitatud kehtivatele vorminõuetele vastavalt, selle õiguspärasust selles osas ei ole vaidlustatud ja puudub alus selle vaidlustamiseks kohtu poolt.

2. Oma hagi ESTÜ asutamislepingu artikli 92 kohase ülemameti 24. oktoobri 1956. aasta otsuse vastu väidab hageja, et 26. märtsi 1955. aasta otsus, „millega käivitati finantsmehhanism, mis võimaldab tagada vanaraua nõuetekohase tasakaalustamise ühenduse turul”, on ilmses vastuolus ESTÜ asutamislepingu sätetega ning on seotud võimu kuritarvitamisega.

Artikli 33 kohaselt tuleb hagi „esitada ühe kuu jooksul vastavalt kas otsuse või soovituseteatavaks tegemisest või avaldamisest” ja kui nende esitajaks on artiklis 48 osutatud asutus või ühing, on need hagi vastuvõetavad üksnes juhul, kui nad on seotud üldiste otsuste või soovitustega ja kui hagejad väidavad, et need otsused või soovitused on seotud nende suhtes toimepandud võimu kuritarvitamisega.

Hagi esitati 14. detsembril 1956, seega on 24. oktoobri 1956. aasta otsuse puhul artiklis 33 sätestatud tähtajast kinni peetud; 26. märtsi 1955. aasta otsuse nr 14-55 osas on see tähtaeg möödunud.

Samas ei ole 26. märtsi 1955. aasta otsus nr 14-55 tehtud mitte otseselt, vaid seoses hagi, mis on seotud 24. oktoobri 1956. aasta täitevalgu menetlusega.

Kuigi 24. oktoobri 1956. aasta otsus on hagejat puudutav iseseisev otsus, on 26. märtsi 1955. aasta otsus üldine otsus, millel 24. oktoobri 1956. aasta otsus põhineb.

Selleks, et otsustada, kas on võimalik teha hagejat toetav otsus tema hagi individuaalse otsuse vastu seoses sellega, et selle otsuse aluseks olev üldine otsus ei ole õiguspärane, tuleb välja selgitada, kas hageja võib olla selle otsusega seotud pärast artiklis 33 osutatud tähtaja möödumist, kusjuures otsuse mõju ei piirdu mitte üksnes hageja suhtes tehtava korraldusega, vaid ka artikli 33 esimeses lõigus osutatud nelja kehtetuks kuulutamise meetmega.

Kohtujuristi järelduste kohaselt on oluline, et ettevõtte suhtes ei kohaldataks mitteõiguspärast üldist otsust ning et selle põhjal ei tekitataks ettevõttele kohustusi.

ESTÜ asutamislepingu artiklis 36 on sätestatud, et hagi ülemameti sellise otsuse vastu, millega kohaldatakse rahalisi või sunnimeetmeid hõlmavaid karistusi,

„võivad hagejad oma hakis tugineda artikli 33 esimeses lõigus sätestatud tingimustel nende otsuste ja soovitude mitteõiguspärasusele, mille rikkumises neid süüdistatakse”.

Artikli 36 seda sätet ei ole alust pidada erisätteks, mida kohaldatakse üksnes rahaliste ja sunnimeetmetega seotud karistuste korral, vaid üldiselt kohaldatavaks põhimõtteks, mida artikli 36 kohaselt kohaldatakse seoses täieõigusliku hagiga.

Artikli 36 sõnastusest ei ole võimalik lugeda välja otsest nõuet, mis välistaks sõnastatud eeskirja *a contrario* kohaldamise juhul, kui seda ei ole sõnaselgelt mainitud, samas otsustas kohus oma otsuses nr 8-55, et *a contrario* kohaldamine on lubatav vaid juhul, kui ükski teine tõlgendus ei ole adekvaatne ja kooskõlas õigusakti teksti, konteksti ja eesmärgiga.

Mis tahes teistsugune otsus muudaks keeruliseks või isegi võimatuks tagada ettevõtetele ja organisatsioonidele artiklis 48 antud õigus oma õiguste kaitsele kohtus, sest see kohustaks neid pärast iga üldise otsuse avaldamist otsima sätteid, mis võiksid neid hiljem kahjustada või mida võib käsitleda nende õigusi piiravatena.

See võib ettevõtteid ja organisatsioone innustada laskma enda suhtes kohaldada ESTÜ asutamislepingus sätestatud rahatrahve või sunnimeetmeid, et neil oleks võimalus artikli 36 alusel vaidlustada nende otsuste ja üldiste soovitude õiguspära, mille rikkumist neile ette heideti.

Asjaolu, et hageja saab individuaalse otsuse vastu suunatud hagiavalduses pärast artikli 33 esimeses lõigus osutatud tähtaja möödumist vaidlustada individuaalse otsuse aluseks olevate üldiste otsuste ja soovitude õiguspärasust, ei saa tuua kaasa üldise otsuse kehtetuks kuulutamist, vaid üksnes sellel põhineva individuaalse otsuse kehtetuks kuulutamise.

Euroopa Majandusühenduse ja Euratomi asutamislepingutes kajastub sõnaselgelt samasugune seisukoht, vastavalt nende lepingute artiklites 184 ja 156 on sätestatud, et:

„olenemata artikli 173 kolmandas lõigus (või vastavalt artikli 146 kolmandas lõigus) ette nähtud tähtaja lõppemisest võib menetluses, kus arutamisele tuleb nõukogu või komisjoni määrus, iga menetlusosaline taotleda Euroopa Kohtult artikli 173 esimeses lõigus esitatud alustel selle määruse kohaldamata jätmist”.

Kuigi selle seisukoha näol ei ole tegemist määrava argumendiga, toetab see eespool toodud põhjendust, näidates, et ka uute asutamislepingute koostajad lähtusid samast põhimõttest.

Individuaalse otsuse tühistamine selle aluseks oleva üldotsuse mitteõiguspärasuse tõttu mõjutab üldotsuse kehtivust üksnes sedavõrd, kuivõrd see üldotsus avaldub konkreetselt tühistatud individuaalses otsuses.

Individuaalse otsuse tühistamise hagi peab lähtuma artikli 33 esimeses lõigus sätestatud neljast tühistamiskriteeriumist.

Kui need tingimused on täidetud, võib hageja individuaalse otsuse tühistamise hagi individuaalse otsuse aluseks oleva üldotsuse õiguspärasuse vaidlustamiseks lähtuda artikli 33 esimeses lõigus sätestatud neljast tühistamiskriteeriumist.

3. Kostja pool vaidlustas ülemameti hageja suhtes ESTÜ asutamislepingu artikli 92 kohase täitemenetluse meetmeks oleva 24. oktoobri 1956. aasta otsuse tühistamist nõudva hagi vastuvõetavuse, sest hageja oli väidetavalt oma 12. aprilli 1956. aasta kirjas andnud eelneva nõusoleku 24. oktoobri 1956. aasta otsusele.

Kostja pool täpsustas, et ta „ei ole mitte kunagi mõelnud eelnevat nõustumist” või hageja keeldumist selles tähenduses, et hagejal ei oleks õigust esitada hilisemalt hagi tema poolt pärast 12. aprilli 1956 võlguolevate summade arvestuse vastu, kuid et „ta peab õiguspäraseks väita, et maksepakkumine hõlmas heakskiitu Brüsseli asutuste tegevusele ja sellele, kuidas need asutused nõude suuruse kindlaks määrasid”.

Hageja 12. aprilli 1956. aasta kirjas on väljendatud selgesõnalisi kahtlusi võlasumma arvestamise kohta ning need kahtlused on eeskätt seotud üldotsuse nr 14-55 kohaldamistingimustega.

Need kahtlused ei võimalda käsitleda 12. aprilli 1956. aasta kirja, vaatamata selles sisalduvatele osalistele maksepakkumistele võlga tunnustava dokumendina või tegutsemisest loobumise lubadusena.

Seega ei takista 12. aprilli 1956. aasta kiri tunnistada hagi vastuvõetavaks.

B – SISULINE KÄSITLUS

Esimene kriteerium: oluliste vorminõuete rikkumine

Hagev pool näeb olulise vorminõuete rikkumisena põhjenduse puudumist, millest annab tunnistust täheldatud formaalse otsuse tegemine ja maksu määramine automaatse menetluse tulemusena.

I) Põhjenduse puudumine

Hageja toob 24. oktoobri 1956. aasta otsuse puhul välja „põhjenduste ilmse ebapiisavuse”.

Mainitud otsuse puhul tuuakse esile järgmised kaks põhjendust:

„ESTÜ asutamislepingu artikli 80 alusel tegutsev aktsiaselts Meroni et Co., Industrie Metallurgiche, Stabilimento Elettrosiderurgico, Via della Cebrosa, Settimo Torinese ei maksnud imporditud vanaraua tasakaalustamiskassasse pärast 1. aprilli 1954 ülal mainitud otsuste alusel võlguolevaid summasid.

Võlguolevad summad ajavahemiku 1. aprillist 1954 kuni 30. juunini 1956 eest ulatuvad 54 819 656 liirini.”

Euroopa Kohtu kohtupraktika kohaselt ei ole need kaks lõiku käsitletavad õiguslike ja faktiliste asjaoludena, mille aluseks on 24. oktoobri 1956. aasta otsus.

Seega puuduvad õigusliku kontrolli läbiviimiseks nõutavad põhjendused.

Seetõttu ei vasta 24. oktoobri 1956. aasta otsus ESTÜ asutamislepingu artikli 15 sätetele, mille kohaselt „ülemameti otsused [...] peavad olema põhjendatud”.

Samas toob ülemamet oma kaitses esile Brüsseli ametiasutuste tegevuse: „Ülemameti otsuse aluseks on üksnes hagejale omal ajal esitatud arvete väljavõtetest pärinevad andmed ning on ilmselge, et see ei nõua põhjenduste esitamist.”

Kui nõustuda ülemameti väitega, siis ei saaks 24. oktoobri 1956. aasta otsuse põhjenduste puudumist käsitleda oluliste vorminõuete rikkumisena, sest otsuse põhjendused tuleneks imporditud vanaraua tasakaalustamiskassa vahendusel ESTÜ asutamislepingus toodud põhjendustest.

Käesoleva kohtumenetluse raames ei ole vajadust uurida, kas imporditud vanaraua tasakaalustamiskassa poolt hagejale saadetud teatistes mainitud adekvaatsed põhjendused võivad õiguspäraselt vabastada ülemameti 24. oktoobri 1956. aasta otsuse põhjendamise, sest mainitud teatistes toodud põhjendused ei põhjenda võlgnevust, mille täitevmeetmeks 24. oktoobri 1954. aasta otsus on.

Seejuures ei ole summa, mille maksmist ülemameti 24. oktoobri 1956. aasta otsusega nõutakse, võrdne antud ajavahemikul imporditud vanaraua tasakaalustamiskassa poolt aktsiaselts Meronile saadetud teatistes mainitud võlgnevuste kogusummaga.

Summad erinevad eeskätt lisatud viiviste võrra ning teatavate aktsiaselts Meroni poolt tasutud summade mahaarvamise tõttu.

Kuigi teatistes oli toodud märge, et summa tasumata jätmisel kohaldatakse alates teatise esitamisest 25. päevast viiviseid ja kuigi ülemameti esindaja kinnitab, et aktsiaseltsi Meroni teavitati sellise karistuse kohaldamisest 20. septembri 1956. aasta kirjas, ei kajasta teatistes toodud arvud ei maksmisega hilinemisest tingitud lisasummasid ega varasemate maksete tõttu tehtud mahaarvamisi.

Imporditud vanaraua tasakaalustamiskassa poolt hagejale saadetud teatistega ei ole võimalik põhjendada hagejalt nõutavaid summasid.

24. oktoobri 1956. aasta otsuse õiguspärane põhjendus peaks hõlmama täpset ja üksikasjalikku arvestust selle võlgnevuse kohta, mille täitev-meetmeks mainitud otsus on.

Ainult selline arvestus võimaldaks teostada mainitud otsuse õiguslikku kontrolli.

24. oktoobri 1956. aasta otsus ei ole piisavalt põhjendatud ei õiguslikult, ei ülemameti poolt hagejale saadetud dokumentidega ega imporditud vanaraua tasakaalustamiskassa poolt hagejale saadetud teatistega.

24. oktoobri 1956. aasta otsuse põhjenduste ebapiisavuse näol on tegemist oluliste vorminõuete rikkumisega.

Seetõttu tuleb ESTÜ asutamislepingu artikli 33 alusel kuulutada see otsus kehtetuks.

II) Ametiasutuse initsiatiivil toimuv maksustamine

Samas kui hageja väljendab üllatust, et 24. oktoobri 1956. aasta otsuses ei ole esitatud tõendavaid ja raamatupidamisandmeid, millel põhineb maksekorraldus, mille täitemeetmeks mainitud otsus on, täpsustab ta oma märkuses samuti, et ta „eeldab – kuivõrd Brüsseli ametiasutused ei ole seda mitte kunagi selgitanud –, et võlasumma arvestamisel on lähtutud tema toodangust ja mitte sisseostetud kogusest, mille deklareerimist talt ei ole kunagi nõutud”.

Sellist kahtlust kinnitab selgitus, mille kohaselt „Brüsseli ametiasutuste poolt rakendatav kindlasummaline hindamismenetlus on tingitud vaid sellest, et ettevõtted kalduvad andmeid mitte esitama ning on seetõttu kohustusliku maksesüsteemi vajalik ja paratamatu tulemus.

Sellise menetluse puudumisel ei oleks maksekohustust üldse mõtet rakendada, sest kõik asutused varjaks end andmete esitamisest loobumise taha.”

Kuigi kõik imporditud vanaraua tasakaalustamiskassa poolt aktsiaseltsile Meroni saadetud teatised hõlmasid järgmist märkust: „kuivõrd tehas ei ole täpsustanud maksustatavaid koguseid ostule järgneva teise kuu 15. kuupäevaks, on ametil õigus piirkondliku kontori abiga viia läbi kindlasummaline hindamismenetlus”, ei anna 24. oktoobri 1956. aasta otsus selgust sissenõutava võlgnevuse kindlasummalise olemuse kohta ega osuta dokumentidele, mis võimaldaks vanaraua tasakaalustamiskassale õiguse deklaratsiooni esitamata jätmise korral rakendada formaalset maksustamist.

Kuivõrd maksekohustus, mille täitevmeetmeks 24. oktoobri 1956. aasta otsus oli, on koostatud kindlasummalisel alusel, ei ole mainitud otsus põhjendatud.

Sellise põhjenduse puudumise näol, mis ei võimalda hagejal teada saada, millistel alustel tema võlgnevus on arvestatud, on tegemist oluliste vorminõuete rikkumisega.

Ka sel põhjusel tuleb ESTÜ asutamislepingu artikli 33 alusel kuulutada 24. oktoobri 1924. aasta otsus kehtetuks.

Teine kriteerium: ESTÜ asutamislepingu sätete ilmne rikkumine

Teise kriteeriumi osas on hageja esitanud ülemametile järgmised süüdistused:

a) et talle ei ole edastatud „objektiivseid andmeid selle kohta, milliste Itaalia ettevõtete suhtes maksustamist kohaldati”, mis on ilmses vastuolus ESTÜ asutamislepingu artikli 47 sätetega, mille kohaselt ülemamet „peab avaldama andmed, mis võivad olla kasulikud valitsustele või muudele huvirühmadele”;

b) et ülemamet on saatnud „asjaomastele isikutele kaheksateistkümmne kuu möödudes vaid ajutised arved” ja kohaldanud nende suhtes vaid „tasakaalustamismaksusid .. mis olid samuti ajutised”.

1) Teabe puudumine

Imporditud vanaraua tasakaalustamiskassa poolt hagejale saadetud arvukates teatistes edastati andmed ainult maksustatava koguse ja ühelt ühikult võetava maksu kohta.

Ei ülemamet ega Brüsseli ametiasutused ei teatanud asjaomastele isikutele, millise meetodika kohaselt nende võlgnevused arvestati ja millistel asjaoludel need arveldused põhinesid.

Alles „Euroopa Kohtu poolt ülemametile esitatud küsimustele antud täiendavate vastuste” põhjal sai Euroopa Kohus ja ilmselt ka hageja teada, milliste valemite alusel tasakaalustamismaksu suurust arvestati.

ESTÜ asutamislepingu artiklis 5 on sätestatud ülemameti kohustus „avalikustada oma tegevuse motiivid” ning artiklis 47 on sätestatud, et:

„Ülemamet ei tohi teha avalikuks sellist teavet, mis oma olemuselt on käsitletav kutsesaladusena, eeskätt andmeid ettevõtete ja nende kaubandussuhete kohta või nende toodangu omahinna kohta. [...]

Ülemamet peab avalikustama andmed, mis võivad olla kasulikud valitsustele või teistele huvirühmadele.”

Oma vastuses tõi ülemamet hagejale vastuväiteks „kutsesaladuse hoidmise elementaarse nõudmise”.

Antud konkreetsel juhul ei või ESTÜ asutamislepingu artikli 47 alusel saladusena käsitleda kooperatiivsete asutuste poolt kogutud teavet, mille alusel teatud perioodidel, antud juhul 4. juulil 1955, määrati 240 suurema ettevõtte seast valitud 136 ettevõtet tasakaalustamismaksu maksukohustuslasteks.

Jättes avalikustamata vähemalt üldistes joontes oma tegevuse motiivid ning andmed, mis võisid olla kasulikud valitsustele või kõigile teistele huvirühmadele, või jättes selleks avaldamiseks kohustamata Brüsseli ametiasutusi, rikkus ülemamet ESTÜ asutamislepingu artikleid 5 ja 47.

Ka sel põhjusel tuleb ESTÜ asutamislepingu artikli 33 alusel kuulutada 24. oktoobri 1956. aasta otsus kehtetuks.

II) Hagejale saadetud teatiste ajutine iseloom

Hageja süüdistab ülemametit selles, et see on 24. oktoobri 1956. aasta otsuse aluseks võtnud ajutised arved, ning imporditud vanaraua tasakaalustamiskassat selles, et see ei ole talle kuni hagi esitamiseni ehk kaheksateist kuud pärast süsteemi käivitamist kordagi esitanud lõplikke arveid.

Hageja küsib, „kas on võimalik reaalselt eeldada, et ettevõttel on võimalik tõsiseltvõetavalt määrata kindlaks oma müügihinnad ja palgatabel, kui teda ei teavitata täpselt ja õigeaegselt ettevõtte tasakaalustamismaksu võlgnevusest”.

Kostja pool esitas hageja poole nõudele vastuväite, tuues esile tasakaalustamise põhimõtte olemuse, mille korral toimuvad paratamatult „tagantjärele arvestused”, mis nõuavad tasakaalustamisega seotud faktiliste andmete teadmist.

Oma vastuses teatas kostja, et „tegemist on alati vaid väheoluliste parandustega”.

Lõplike paranduste suurusjärk ei ole teada, sest tasakaalustamiskassa poolt eeskätt 31. oktoobri 1955. aasta kirjas esitatud parandused kvalifitseerusid ise samuti ajutisteks.

Nende paranduste suurust on võimalik ekspertiisi abil tõestada alles käesoleva kohtumenetluste käigus.

Seejuures ei ole antud juhul ekspertiisi korraldamine vajalik, sest hagi aluseks olev 24. oktoobri 1956. aasta otsus tuleb kuulutada kehtetuks juba ülal mainitud põhjustel.

Kolmas kriteerium: võimu kuritarvitamine

Hageja pool süüdistab kostjat võimu kuritarvitamises:

– seoses sellega, et kostja kasutas täitevmeetmena rakendatava 24. oktoobri 1956. aasta otsuse aluseks Brüsseli ametiasutuste ebatäpseid arvestusi;

– seoses sellega, et kostja ei arvestanud soovitusi, mida ministrite nõukogu oli ühehäälselt esitanud seoses kostja poolt antud heakskiiduga ülemameti otsusele nr 14-55;

– seoses sellega, et kostja delegeeris õigusvastaselt Brüsseli ametiasutustele ESTÜ asutamislepingu kohaselt temal olevad volitused.

I) Brüsseli ametiasutuste tehtud arvestuste ebatäpsus

Hageja süüdistab Brüsseli ametiasutusi selles, et nad on „kunstlikult kehtestanud sisemaisele vanarauale keskmise hinna, mis on märkimisväärselt madalam tegelikust hinnast, samal ajal kui samuti kunstlikult tõsteti imporditava vanaraua keskmist hinda”, et nad on varjanud asjaolusid ja tekitanud olukorra, kus süsteemi mõju erinevatele osalistele on erinev, kusjuures teatavad ettevõtted olid eeliseisundis ja teised samaaegselt kandsid suuremaid kahjusid”.

Hageja on ise tunnistanud, et „ta ei ole suuteline oma kahtlusi tõendama” ning et ta „ei ole teadlik, kuidas toimuvad impordimenetlused ja milline on arvestatud kaalutud keskmine summa”.

24. oktoobri 1956. aasta otsuse põhjenduste ebapiisavuse ja teabe puudumise tõttu Brüsseli ametiasutuste poolt arvestamiseks kasutatud andmete kohta ei ole võimalik välja selgitada, kas hageja esitatud süüdistused on paikapidavad või mitte.

Samas ei ole käesoleva hagi seisukohalt selle väljaselgitamine vajalik, sest 24. oktoobri 1956. aasta otsuse põhjenduste puudumise ja selle otsuse aluseks olevate andmete mitteavaldamise näol on iseenesest tegemist ESTÜ asutamislepingu rikkumisega, mille tõttu tuleb mainitud otsus kuulutada kehtetuks.

II) Otsuse nr 14-55 ühehäälse heakskiitmisega seoses tehtud ministrite nõukogu soovitude mitteametamine

Hageja süüdistab ülemameti selles, et see ei ole arvestanud kuue soovitusiga, mis ministrite nõukogu esitas seoses otsuse nr 14-55 heakskiitmisega ülemameti poolt.

Euroopa Ühenduste Teatajas nr 8, 30. märts 1955, lk 689 on mainitud ainult seda, et heakskiit „anti nõukogu otsuste protokollis kantud märke kohaselt ühehäälselt”.

Ministrite nõukogu istungite protokolle ei avaldata.

Ministrite nõukogu 21. ja 22. märtsi 1955. aasta istungil kinnitatud kuus ministrite nõukogu ja ülemameti põhimõtet on põhimõtted, „millest peab juhinduma kogu terviklik strateegia vanaraua valdkonnas”, avaldati ühenduse tegevust kajastavas kolmandas aruandes (lk 105) ning need kuus põhimõtet tunduvad olevat samad põhimõtted, millele hageja pool osutas.

Samas ei ole käesoleva hagi seisukohalt vajalik uurida sellistel tingimustel avaldatud põhimõtete õiguslikke tagajärgi, sest 24. oktoobri 1956. aasta otsus tuleb ülal mainitud põhjustel ikkagi kuulutada kehtetuks.

III) Otsusest nr 14-55 tulenevate volituste delegerimise mitteõiguspärasus

Hageja pool süüdistab ülemametit selles, et „Brüsseli arveid käsitletakse kokkuvõttes mittevaidlustavate ja lausa „pühalikena”, s.t oluliselt jäigemalt kui tavalisi võlgnevusotsuseid, mida on võimalik Euroopa Kohtus vaidlustada” ehk teisisõnu süüdistab hageja pool ülemametit selles, et see on delegerinud Brüsseli ametiasutustele õigused, mis tal on ESTÜ asutamislepingust tulenevalt, kuid on jätnud kohaldamata nende suhtes selliseid tingimusi, milleks ESTÜ asutamisleping oleks neid kohustanud juhul, kui ta vastavad otsused oleks ise teinud.

Hageja pool süüdistab ülemametit samuti selles, et see on tekitanud „olukorra, kus suurte ja keskmise suurusega ettevõtetel on eelised nende ettevõtete ees, kelle rahalised vahendid on piiratud ja kes peavad end varustama siseturult”, ehk teisisõnu selles, et ülemamet on oma otsusega 8-55 delegerinud oma volitused asutustele, mis ei ole kohased nende rakendamiseks.

Need kaks süüdistust on seotud volitustega, mis üldotsuse nr 14-55 alusel on delegeritud Brüsseli ametiasutustele, seejuures on esimene süüdistus seotud selle delegerimise tingimustega, teine aga selle delegerimise üldise põhimõttega.

Enne mainitud süüdistuste vaatlemist tuleks välja selgitada, kas otsusega nr 14-55 toimus tõepoolest volituste delegerimine Brüsseli ametiasutustele.

a) Kas otsusega nr 14-55 toetati volituste delegerimist Brüsseli ametiasutustele?

Seega tuleb välja selgitada, kas otsuse nr 14-55, „millega luuakse finantsmehhanism, mis võimaldab tagada ühise turu regulaarse varustamise vanarauaga”, näol on tegemist ESTÜ asutamislepingu alusel ülemametile antud volituste tegeliku delegerimisega Brüsseli ameti-

asutustele või on ülemamet mainitud ametiasutustele andnud üksnes õiguse teha „otsuseid”, mille kohaldamine jääb ülemameti ülesandeks, kes kannab nende eest ka täies ulatuses vastutust.

Teatavad otsuse nr 14-55 sätted annavad alust eeldada viimast võimalust, eeskätt tuleks neist välja tuua järgmised:

– põhjendus, milles mainitakse, et „ülemamet vastutab finantsmehhanismi nõuetekohase toimimise eest ning peab seetõttu olema mis tahes ajahetkel suuteline tõhusalt sekkuma”;

– artikkel 1, milles täpsustatakse, et „mainitud mehhanismi toimimise tagab ülemameti vastutusel vanaraua tarbijate ühisamet (edaspidi „ühisamet”) ja imporditud vanaraua tasakaalustamiskassa (edaspidi „kassa”)”;

– artikli 4 teine lõik, milles on sätestatud, et „kui ettenähtud tähtaja jooksul makset ei teostata, on ülemametil õigus” (ja mitte kohustus) „teha täitevmeedet hõlmav otsus”;

– artikkel 8, milles on sätestatud, et „ülemamet nimetab ühisameti ja kassa juurde ametisse oma alalise esindaja ja tema asendaja. Alaline esindaja või tema asendaja osaleb kõikidel ühisameti ja kassa haldusnõukogu koosolekutel ja üldkoosolekutel. Alaline esindaja või tema asendaja edastavad ülemametile viivitamatult kõik mainitud asutuste tehtud otsused ning teavitab ülemametit kõikidest küsimustest, mis nõuavad järgneva artikli 9 alusel tehtavat otsust”;

– artikkel 9, milles on sätestatud, et „nende vastava pädevusala hõlmavad otsused teeb ühisameti või kassa nõukogu ühehäälselt, jagatud pädevusala korral tehakse otsus mõlema mainitud nõukogu ühehääelse otsuse alusel. Ülemameti alaline esindaja või tema asendaja võib nõuda, et otsuse peab heaks kiitma ülemamet. Kui artiklites 3 ja 4 ning artikli 5 esimeses lõikes osutatud meetmetega seotud otsuse puhul ei saavutata ühisameti või kassa nõukogu ühehäälselt otsust, teeb vastava otsuse ülemamet. Ülemamet, tema alaline esindaja või tema asendaja võib nõuda ühisameti või kassa nõukogu koosoleku kokkukutsumist maksimaalselt kümne päeva jooksul ja võib esitada nendele asutustele mis tahes ettepanekuid. Kui nõukogu koosolekut kümne päeva jooksul ei toimu, võib ülemamet ise teha oma ettepanekute kohase otsuse”.

Lisaks sellele toetavad esimest eeldust veel muudki otsuse 14-55 sätted, eeskätt artikli 4 esimene lõik:

„Kassa teatab ettevõtetele võlgnevuse suuruse ja maksetähtajad. Kassal on õigus vastavalt summad sisse kasseerida.”

Artikli 6 esimene lõik:

„Kassa on käesoleva otsusega rakendatava finantsmehhanismi täitevasutus.”

Lisaks sellele on ülemamet kahest mainitud tõlgendusest valinud esimese, täpsustades oma kaitsekõnes, et:

„Ülemamet kasutab Brüsseli ametiasutuste edastatud andmeid, omamata õigust neile midagi lisada. Igasugune muu konkreetne põhjendus oleks käsitletav lubamatu sekkumisena teise asutuse volitustesse ja tema otsuste tegemise mehhanismi [...] Andmeteks, mida Brüsseli ametiasutused võtavad arvesse tasakaalustamismaksu suuruse kindlaksmääramisel, on imporditava vanaraua importimishind, imporditava vanaraua kvaliteet ja selle kaalutud keskmine hind ühenduses – vaidlustatud otsuse puhul on üle võetud ainult mainitud asutuste poolt hageja suhtes kohaldatud tasakaalustamismaksu suurus. Kui soovitakse väita, et hageja poolt süüdistuses esitatud eksimuse näol on tegemist võimu kuritarvitamisega, on see toimunud tasakaalustamisega seotud asutuste otsuste tasandil, mille osas ülemametil ei ole enam sekkumisõigust, kui ülemameti esindaja Brüsseli ametiasutuste juures ei ole nõudnud, et lõppotsuse teeks otsuste nr 22-54 ja 14-55 artikli 9 kohaselt ülemamet. Ei ole võimalik ette kujutada, et Brüsseli pädevate ametiasutuste poolt ühehäälselt tehtud otsust, mida ülemameti esindaja ei ole vaidlustanud, võiks üksnes ülemamet ühepoolset muuta – asjaolu, et otsuse siduvuse saavutamiseks on nõutav selle otsuse tegevate ametkondade kõikide poolte ühehääline nõusolek, on juba iseenesest täiesti erilise tähendusega. Kuid isegi kui vaatamata juba mainitud õigusaktides sõnaselgelt sätestatud põhimõttele ja nende õigusaktide korduvale varasemale tõlgendamisele siiski väidetakse, et ülemameti esindaja võib mis tahes hetkel tagantjärele neid otsuseid muuta või kehtetuks tunnistada, ei oma see antud olukorras vaidlusaluse otsuse tühistamisega seonduvalt mitte mingit tähendust. Sel juhul tuleks kõnealuse otsuse vaidlustamiseks kohtus muuta seda otsust sisuliselt ning anda sellele täiesti teine ulatus, mis läheb kaugemale lihtsalt täitevmeetme rakendamisest olemasoleva võlgnevuse sisse nõudmiseks – hageja oleks pidanud tõestama, et vaidlusaluse otsuse puhul on ülemamet võtnud endale õiguse teha Brüsseli ametiasutuste asemel otsuseid, mille alusel määratakse kindlaks tasakaalustamismaksu suurus ning et tegemist on ülemameti omaalgatusliku otsusega, mida hageja võib õiguspäraselt vaidlustada.”

Ülemamet oleks võinud väita, et otsuse nr 14-55 artiklis 9 sätestatud võimalus, et ülemameti esindaja „võib nõuda, et otsuse peab heaks kiitma ülemamet”, jätab ülemametile vastutuse Brüsseli ametiasutuste otsuste üle, kuid kaitsekõne ülal toodud lõik näitab, et ülemamet ei sekku Brüsseli ametiasutuste otsustuste tegemise mehhanismi, millega määratakse kindlaks tasakaalustamismaksude suurus.

Seega on otsuse nr 14-55 näol tegemist tegeliku volituste delegeerimisega ning kohus peab vaatlema, kas selline delegeerimine on kooskõlas ESTÜ asutamislepingu nõuetega.

b) Otsuse nr 14-55 rakendamise tingimused

Kui ülemamet oleks ise rakendanud volitusi, mis ta otsuse nr 14-55 alusel delegeeris Brüsseli ametiasutustele, oleks nende otsuste suhtes kohaldatud ESTÜ asutamislepingus sätestatud eeskirju, eeskätt selliseid eeskirju, mis kohustavad ülemametit:

- oma otsuseid põhjendada ja saama neile nõutavad kooskõlastused (artikkel 15);
- avaldama igal aastal üldaruande oma tegevuse ning halduskulude kohta (artikkel 17);
- avaldama andmed, mis võivad huvi pakkuda valitsustele või teistele huvirühmadele (artikkel 47).

Ülal mainitud eelduse korral oleks ülemameti otsuste ja soovitude osas rakendatud Euroopa Kohtu järelevalvemeetmeid artiklis 33 sätestatud tingimustel.

Otsuses nr 15-55 ei ole Brüsseli ametiasutustele delegeeritud ülemameti volituste osas sätestatud mitte ühtegi sellist tingimust, mis kehtiks vastava otsuse puhul, kui ülemamet oleks need teinud otseselt.

Isegi kui otsusest nr 14-55 tulenevat volituste delegeerimist võib käsitleda ESTÜ asutamislepingu sätete kohaselt lubatavana, ei saa ülemamet anda asutusele, kellele volitused delegeeritakse, selliseid volitusi, mis erinevad talle ESTÜ asutamislepingu alusel antavatest.

Võimalus, et Brüsseli ametiasutuste tehtud otsuste suhtes ei kehti tingimused, mida kohaldataks nende otsuste puhul juhul, kui need oleks teinud ülemamet ise, annab Brüsseli ametiasutustele laiemad volitused võrreldes nendega, mis ülemametile on antud ESTÜ asutamislepingu alusel.

Seda, et otsuse nr 14-55 alusel toimuva volituste delegeerimise tulemusena tehtavate otsuste suhtes ei kohaldata tingimusi, mis on ESTÜ asutamislepingus ette nähtud ülemameti otsuste puhul, tuleb lugeda ESTÜ asutamislepingu rikkumiseks.

Seetõttu tuleb 24. oktoobri 1956. aasta otsus, millega rakendatakse täitemeede õigusvastase üldotsuse nr 14-55 kohaldamiseks, kuulutada kehtetuks.

Hagev pool süüdistab Brüsseli ametiasutusi selles, et need on tema suhtes kohaldanud ilma õigusliku aluseta ametkondlikult kindlaks määratud

maksumäärasid ning on esitanud tasakaalustamismaksu võlgnevuste kohta ajutisi hinnanguid.

Kui esimestes punktides tõestati, et 24. oktoobri 1956. aasta otsus tuleb kuulutada kehtetuks oluliste vorminõuete rikkumise tõttu, kuivõrd otsuses ei olnud sätestatud, et sissenõutav maksumäärade aluseks oli ametkondlikult kindlaks määratud maksumäärad ja ajutised hinnangud, siis järgnevalt vaadeldakse küsimust, kas Brüsseli ametiasutustel olid volitused tasakaalustamismaksu suurust sel viisil kindlaks määrata.

Oma vastustes kohtu esimese koja esitatud küsimustele teatas ülemamet 18. juulil 1957, et ametkondlikult kindlaks määratud maksustamise õigus tuleneb „imporditava vanaraua tasakaalustamiskassa ja vanaraua tarbijate ühisameti sama ulatusega 26. mai 1955. aasta otsustest, milles on sätestatud, et kui ettevõtte ei ole kauba kättesaamisest ülejäämise kuu 15. kuupäevaks teatanud maksustatavaid koguseid, on ametiasutusel õigus kohalike harukontorite abiga viia läbi kokkuleppeline hindamine”.

Otsusega nr 14-55 ei antud Brüsseli ametiasutustele õigust maksu suurust sel viisil kindlaks määrata, samuti ei antud õigust kohaldada sellist meetodit tagasiulatuvalt ega edastada ettevõtetele ajutisi hinnanguid.

Ametkondlikult kindlaksmääratavate suurustega makse kasutati ka üldise maksustamise puhul, selleks on antud selgesõnaline luba 19. novembri 1955. aasta otsuses nr 31-55 (Euroopa Ühenduste Teataja nr 21, 28.11.1955, lk 906), enne seda oli ülemamet otsuse 2-52 artikli 4 ja otsuse 3-52 artikli 5 alusel kohustanud ettevõtteid deklareerima oma toodangumahu ning sätestanud esitatavate deklaratsioonidega seotud tingimused.

Mis tahes ametkondlikult kindlaksmääratavate maksumäärade ja ajutiste hinnangute korral tuleb maksustamise suhtes kohaldada üksikasjalikke eeskirju, mis välistavad maksustamise meelevaldsuse ja võimaldavad kasutatud andmeid kontrollida.

Volituste delegeerimist sellisel puhul üldiselt ette ei nähta ja juhul kui volituste delegeerimine on isegi lubatav, peab delegeeriv ametiasutus volituste üleandmise kohta tegema selgesõnalise otsuse.

Brüsseli ametiasutuste poolt teostatud ametkondlikul maksumäärade kindlaksmääramisel ja ajutiste hinnangute esitamisel puudub õiguslik alus, seega tuleb ka seetõttu 24. oktoobri 1956. aasta otsus, millega rakendatakse täitemeetmeid ilma õigusliku aluseta kohaldatava kohustuse suhtes, kuulutada kehtetuks.

c) Volituste delegeerimise ulatus

Hagev pool süüdistab ülemametit selles, et otsuse nr 14-55 alusel delegeeritakse Brüsseli ametiasutustele volitused, mille rakendamiseks need ametiasutused ei ole kohased.

ESTÜ asutamislepingu artikkel 8 kohustab ülemametit

„tagama käesolevas lepingus kindlaks määratud eesmärkide täitmise lepingus sätestatud tingimustel”.

Lepingus ei nähta ette volituste delegeerimise võimalust.

Samas ei saa välistada võimalust, et artikli 53 lõigus a osutatud „mitme ettevõtte jaoks ühiste finantsmehhanismide” rakendamine usaldatakse eraõiguslikele asutustele, kes on eraldiseisvad juriidilised isikud ja kellele delegeeritakse vastavad volitused.

Sama artikli lõigu b kohaldamiseks ülemameti poolt rakendatavad finantsmehhanismid peavad olema suunatud samade eesmärkide saavutamiseks, kui need mehhanismid, mille rakendamine on lubatav lõigu a kohaldamiseks.

Seetõttu tuleb nende mehhanismide rakendamiseks kasutada samasuguseid vorminõudeid, eeskätt tuleb juriidiliste isikute valiku puhul kasutada asutuste vahel väljakuulutatud konkurssi.

ESTÜ asutamislepingu artiklis 53 osutatud ülemameti õigus finantsmehhanismide rakendamise lubamiseks või algatamiseks annab talle samas ka õiguse delegeerida sellistele asutustele tema poolt määratavatel tingimustel ja tema kontrolli all teatavad volitused.

Võttes arvesse artiklis 53 sätestatud, on selline volitamine aga õiguspärane üksnes juhul, kui ülemamet

„peab seda vajalikuks artiklis 3 sätestatud eesmärkide täitmiseks ning see on käesoleva lepinguga ja eeskätt selle artikliga 65 kooskõlas”.

Artiklis 3 on sätestatud kaheksa eraldi eesmärki, mis on äärmiselt üldise iseloomuga ega ole sugugi kindel, et kõiki neid on igas olukorras täies ulatuses võimalik samaaegselt täita.

ESTÜ asutamislepingu artiklis 3 sätestatud eesmärkide täitmisel peab ülemamet pidevalt tagama selle, et eraldi eesmärgid üksikult vaadelduna ei satuks vastuollu, ja kui selline vastuolu tekib, andma tuvastatud asjaoludest või majandusolukorrast lähtuvalt mõnele artiklis 3 sätestatud eesmärgile kõrgema prioriteedi ning tegema vastavasisulise otsuse.

Artiklis 3 sätestatud erinevate eesmärkide vaheliste vastuolude tasandamine eeldab keerulisi valikuid hõlmavat otsustuspädevust, mis põhineb nende eesmärkidega seotud asjaolude ja majanduslike tingimuste arvestamisel.

Volituste delegeerimise tagajärjed võivad olla väga erinevad sõltuvalt sellest, kas see on seotud selgelt piiratud täitevvolitustega, mille

rakendamine on seetõttu allutatud rangele kontrollile vastavalt delegeeriva asutuse poolt seatud eesmärkidele, või otsustusvolitustega, mis hõlmavad hindamisõigust ja tõlgendamist ning mida võib seetõttu vaadelda majanduspoliitika tegeliku osana.

Esimest liiki delegeerimise korral ei muuda delegeerimine olulisel määral volituste rakendamise tagajärgi, teisel juhul asenduvad delegeeriva asutuse volitused selle asutuse volitustega, kellele need delegeeriti ning see toob kaasa vastutusalade muutumise.

Igal juhul saavad artikli 53 sätted osutatud finantsmehhanismide rakendamiseks lubada kõigest „artiklis 3 osutatud eesmärkide täitmiseks vajalike” volituste delegeerimist.

Selline delegeerimine saab hõlmata vaid selgelt piiritletud täitevolitusi, mille rakendamist kontrollib täies ulatuses ülemamet.

Artiklis 3 osutatud eesmärgid ei ole seostatud mitte üksnes ülemametiga, vaid on suunatud ka „ühenduse asutustele nende vastavate eesmärkide ja üldiste huvide elluviimiseks”.

See säte võimaldab näha ühenduse institutsionaalsele struktuurile iseloomulikus pädevuste tasakaalus ESTÜ asutamislepinguga eeskätt selle lepingu kohaldamisega seotud ettevõtetele ja ühingutele pakutavat tagatist.

Otsustuspädevuse delegeerimine, millega antakse ESTÜ asutamislepingu kohaldamise tagamiseks ja kontrollimiseks voli otsuste tegemiseks üle sellistele asutustele, mida ESTÜ asutamislepingus ei ole osutatud, nõrgendaks mainitud tagatist.

Ülal mainitud kriteeriumidest lähtudes tuleb välja selgitada, kas ESTÜ asutamislepingu sätetega on kooskõlas ülemameti poolt otsuse nr 14-55 alusel volituste delegeerimine Brüsseli ametiasutustele.

Otsuse nr 14-55 artiklis 5 on sätestatud, et

„ühisametil on õigus teha kassale ettepanekuid järgmistes küsimustes:

- a) kolmandatest riikidest imporditud või vastuvõetavad vanarauakogused, mille osas kohaldatakse tasakaalustamist;
- b) tasakaalustamise tulude suhtes rakendatavad tingimused;
- c) maksimaalne ostuhind importimisel;
- d) tasakaalustamismaksu suurus, mis võib olla kindlaks määratud vanaraua tellimise või üleandmise kuupäeva seisuga;

e) kriteeriumid malmi suurema kasutamise tõttu tekkiva vanaraua kokkuhoiu arvestamiseks;

f) selle kokkuhoiuga seoses makstava lisatasu suurus”.

Ühenduse tegevuse kohta koostatud kolmandas aruandes on esitatud (lk 105) ministrite nõukogu ja ülemameti poolt vastu võetud üldpõhimõtted, „millest peab lähtuma vanaraua valdkonnas rakendatav üldine strateegia”.

Nendes põhimõtetes on eeskätt sätestatud, et:

„Vanaraua hind terasetootja jaoks, s.t ostuhinna ja tasakaalustamismaksu summa, ei või olla suurem kui on mõistlik tase võrreldes terasetootjate poolt makstava hinnaga peamistes konkureerivates riikides.

Et vältida omahinna suurenemist kogu ühenduses ning eeskätt selleks, et mitte suurendada tasakaalustamiskassa tegevuse tõttu koormuse suurenemist teatavates ühenduse piirkondades, ei või tasakaalustamismaksusid ilma mõjuva põhjuseta tõsta.

Importimise suurendamiseks tehtavad pingutused ja hindade mõistlik tase ei või ülemääraselt suurendada vanaraua tarbimist ei olemasolevates tehastes ega ka uute tehaste rajamise tõttu.

.....

Seetõttu tuleks teha pingutusi selleks, et vähendada tehniliste ja majanduslike võimaluste piires ning muude toorainete kasutamise teel vanaraua kasutust, suurendades samaaegselt malmi kasutust”.

Mitmeid ettepanekuid, mida ülal mainitud artikli 5 kohaselt peab pädev asutus kassale esitama, eeskätt „maksimaalse impordihinna kindlaksmääramine”, „tasakaalustamismaksu suuruse kindlaksmääramine”, „kriteeriumid vanaraua kokkuhoiu arvestamiseks” ja „selle kokkuhoiuga seoses makstava lisatasu suuruse kindlaksmääramine”, ei saa käsitleda vaid raamatupidamistehingutena, mis põhinevad ülemameti poolt kindlaks määratud objektiivsetel kriteeriumidel.

Need ettepanekud hõlmavad olulisel määral hindamistegevust ja on seega seotud otsustuspädevusega, mille eesmärgiks on tasakaalustada keeruka ja nüansirikka majanduspoliitika erinevaid nõudmisi.

Kolmandas aruandes on mainitud, et „üldine strateegia vanaraua valdkonnas peab lähtuma” ministrite nõukogu ja ülemameti poolt vastu võetud üldistest põhimõtetest, seega on selles kaudselt kinnitatud, et neist põhimõtetest ei piisa selleks, et määrata kindlaks Brüsseli ametiasutuste tehtavad otsused.

Kuivõrd puuduvad objektiivsed kriteeriumid nende otsuste kindlaksmääramiseks, peavad Brüsseli ametiasutused otsusega 14-55 neile püstitatavate ülesannete täitmiseks kasutama laia hindamisõigust.

Samas on ülemamet ise kahel korral, otsuste 9-56 ja 34-56 puhul, teinud Brüsseli ametiasutuste asemel otsused, mis nõuavad otsustuspädevuse rakendamist.

Seega võib küsida, kas tehes ise otsused, mida otsuse nr 14-55 kohaselt oleks võinud teha Brüsseli ametiasutused, võttis ülemamet endale õiguse asjaolude ja majandustingimuste hindamiseks ja kindlaksmääramiseks.

Samas ei anna miski alust seda väita. Ülemameti sekkumine ei olnud antud juhul seotud kõnealuste otsuste otsustuspädevuse rakendamist nõudva iseloomuga, vaid otsuse 22-54 artikli 9 lõigu 2a rakendamisega, mille kohaselt,

„kui ei saavutata ühisameti või kassa nõukogu ühehäälsel otsust, teeb kõik vastavad otsused ülemamet”.

Otsuse nr 14-55 artikli 9 abil annab ülemamet oma alalisele esindajale Brüsseli ametiasutuste juures õiguse nõuda mis tahes hinnangut sisaldava otsuse puhul, et selle otsuse teeks ülemamet.

Jättes endale õiguse otsuse kinnitamisest keeldumiseks ei delegeerinud ülemamet oma volitusi piisaval määral, et see otsuse nr 14-55 alusel toimuv delegeerimine jääks ülal mainitud piiridesse.

Ülemamet mainis ülal toodud kaitsekõne lõigus, et ta „kasutab Brüsseli ametiasutuste edastatud andmeid, omamata õigust neile midagi lisada”.

Sellisel juhul hõlmab volituste delegeerimine Brüsseli ametiasutustele laiast otsustuspädevusest tulenevat hindamisõigust, mida ei saa pidada ESTÜ asutamislepingu sätetega kooskõlas olevaks.

Seega on 24. oktoobri 1956. aasta otsuse aluseks ESTÜ asutamislepinguga vastuolus olev otsus ja tuleb ka seetõttu kuulutada kehtetuks.

Kohtukulud

Antud kohtuvaidluse kaotanud pooleks on kostja.

Kodukorra artikli 60 lõike 1 kohaselt on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud.

Arvestades menetluskulud, kuulanud ära poolte kohtukõned,

kuulanud ära kohtujuristi ettepaneku,

võttes arvesse ESTÜ asutamislepingu artikleid 3, 5, 15, 17, 33, 36, 47, 53, 80 ja 92,

võttes arvesse protokollid Euroopa Kohtu põhikirja kohta,

võttes arvesse Euroopa Ühenduste Kohtu kodukorda ja Euroopa Kohtu määrust kohtukulude kohta,

võttes arvesse ülemameti 26. märtsi 1954. aasta otsust nr 22-54 ja 26. märtsi 1955. aasta otsust nr 14-55, millega kehtestatakse tasakaalustamismehhanism vanaraua importimiseks kolmandatest riikidest,

EUROOPA KOHUS,

jättes rahuldamata kõik ulatuslikumad ja vastuolulised nõuded,

otsustab käesolevaga:

1. Lugeda hagi vastuvõetavaks.

2. Kuulutada kehtetuks ülemameti 24. oktoobri 1956. aasta otsus, millest teatati hagejale posti teel 12. novembril 1956, mille kohaselt hageja on kohustatud tasuma imporditud vanaraua tasakaalustamiskassale, asukohaga 36 rue Ravenstein, Brüssel, summa 54 819 656 liiri (viiskümmend neli miljonit kaheksasada üheksateist tuhat kuussada viiskümmend kuus liiri), kusjuures mainitud otsus on ESTÜ asutamislepingu alusel tehtud täitevotsus.

Mõista kohtukulud välja kostjalt.

Otsuse langetas Euroopa Kohus 13. juunil 1958 Luxembourgis.

Pilotti

van Kleffens

Delvaux

Serrarens

Riese

Rueff

Hammes

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 13. juunil 1958 Luxembourgis.

President

Ettekandja

M. Pilotti

J. Rueff

Kohtusekretär

A. van Houtte